

витскый сѣна своегѡ первенца: егѡже коцарѣ вмѣсто себѣ, ѡ возведѣ егѡ во всеожженіе на стѣнѣ: ѡ вѣсть раскѡніе вѣліе во Ісраили, ѡ козвратѣшасѡ въ зѣмлю свою.“[1] Нѣ за коѡ причина си отиватѣ тримата онѣ царѣ? па и що трѣваше да сторѣтѣ? Разсѣдѣте, моѣж вы, сѣрдцето на нещастнѣ онѡ баща и царѣ. Кѡй го е притѣснилѣ така, чтоо да заколи сѣщынѡ свой сынѣ? Тѣ тримата царѣ, които повдигнѣли наврѣхѣ него неправеднѣ войнѣ, и го довели въ таково сѣстоѡніе, чтоо сѡ намиралѣ въ самата опасностѣ на избѣваніето господарството си. И така, ако сѡ промѣнеше военното цѣстіе на негова помощѣ съ такѣвъ начинѣ, чтоо, кога излѣзе камѣ ниѣхѣ за вой, да имѣ надѣіе, и като гѣ погнѣ, да гѣ излови, и докара въ рѣцѣтѣ си: то (пытѡмѣ вы) какво цѣше имѣ направи онѡ толково болѣзненѣ отецѣ? Колкато мѡ е станѣла болѣсть-та, когато е умѣртвавалѣ съ своитѣ рѣцѣ сына си: толкова цѣше да бѣде іаростѣ-та мѡ, кога си отѣрѣца за сыновната смѣрть. Иростѣ-та мѡ цѣше да мѡ притѣри силѣ, той цѣше да нападнѣ на тѣхѣ като гладенѣ лѣвъ, не цѣше да сѡ насыти съ пѣніето на крѣвѣ-та имѣ. Какѣ іаростѣ! какѣ іаростѣ! който не помилвалѣ своѡ сынѣ, цѣше ли да помилѣ вѣче неприѣтелитѣ си? помислѣте за това. Добрѣ сторили тримата онѣ царѣ, гдѣто-сѡ махнали вѣче отѣ лицето мѡ: защото съ това тѣи избѣгнѣли отѣ праведната и безкрайната негова іаростѣ.

Отѣ примѣра на царѣ Молвитскый, нѣка дойдѣмѣ сега въ нашѡ подлогѣ. Прѣвѣчнѣй Богѣ и Отецѣ, на гѡра Голгоѡа заклалѣ въ жѣртва воплощеннѣ единороденѣ Сѡй Сынѣ, увѣнчанѣ съ трѣненѣ вѣнецѣ, прикованѣ на крѣстѣ, всичкѣмѣ ѣраненѣ, всичкѣмѣ окрѣвавенѣ помеждѣ двама разбойникѣ, като осѣденѣ. Позорице страшно и жалостно! което като видѣло слѣзцето помрачило сѡ, зѣмлатѣ сѡ потрѣсила, завѣсата сѡ раздрала, гѡвоветѣ сѡ откѣрили. Кѡй Го е понѣдилѣ на това? Тѣонитѣ грѣхѡвѣ. Ела сега ты, безѣ да си очистишѣ грѣхѡветѣ си тѣкѣ въ тѡѡ животѣ чрезѣ испѡвѣдѣ, нѣ съ грѣхѡветѣ си предѣстѡни предѣ лицето на Тѡгоѡа Бога и Отѣа, да сѡ сѣдишѣ на второто Мѡ пришествіе. Тамѣ ще присѣтствѣѣва и Сѡмѣятѣ Единороденѣ Негоѡѣ Сынѣ, съ ранитѣ още отѣворенѣ, тамѣ ще бѣде и крѣстното дѣрѣво, на което былѣ распѣнѣтѣ. И тѣй, когато отѣ една

[1] в. Царств. гл. 3, ст. 27.